

Μπρένταν Φερνάντες

Στιγμιότυπο από την πρώτη παράδειξη της έκθεσης του NEON στο Καθνεργαστικό της Λένωριαν

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΝΝΑΣ ΑΣΤΡΑΠΕΛΛΟΥ

Ο ΧΟΡΟΣ ΩΣ ΜΟΡΦΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

«Φαντάσου/ Χωρίς φόβο/ Ποιο είναι το σώρις». Να μια προτροπή της οποίας είναι δύσκολο να ακολουθήσεις αλλά σίγουρα αξίζει κάθε προσπάθεια. Αυτό είναι ένα πρόγραμμα που θα κληθούν να αποσπαστούν όλοι και όλες βρισκόμενοι στο αποκαταστημένο και ανακαταμένο πρώην Δημόσιο Καθνεργαστικό - Βιβλιοθήκη και Τελεαρτήριο της Βουλής επί της οδού Λένωριαν στο πλαίσιο της έκθεσης «Portals» που διοργανώνεται από τον **Επιμελητή NEON** (πιστώσεις για την αποκατάσταση) 6.500 από τα 19.000 τ.μ. του κτιρίου) σε συνεργασία με τη Βουλή των Ελλήνων.

Και' αρχάς γιατί το σφέλιμο στους εαυτούς τους, κατά δεύτερον γιατί έτσι θα μπορούν να γίνουν μέρος του έργου «A solo until we can dance again». Ένας ολόκληρος χορός μέχρι να μπορέσουμε να χορεύουμε ξανά του Μπρένταν Φερνάντες, ενός από τους 59 συμμετέχοντες της έκθεσης και τους 15 που δημιουργήσαν ειδικά για τον χώρο του πρώην Καθνεργαστικού. Ο Φερνάντες καλεί τους θεατές συμμετέχοντας να γράψουν τα μηνύματά τους στην εφάνεση των υπερφωσφορέων βάρδων στον προσόμο χορού του κτιρίου, ως ένα είδος εκπόνησης ή απαλοποίησης. «Με αυτόν τον τρόπο δημιουργείται ένα επιδοτέδιο γραφική και ένα πεπαιωμένο ποίη με το ανασηματωμένο το κείμενο και τις ενδεδειγμένες γραμματικές εμπειρίες τους» θα πει στο «Βήμα» ο Φερνάντες. Αποκομίζεις μέσα στη διάρκεια της ημέρας ένας χορευτής/χορεύτρια θα διαβόει το πόσημο κυριολεκτικά και μεταφορικά και θα επιτελεί αποσπασματικά ένα έργο με αυθαίρετες χορευτικές κινήσεις. «Θα είναι σαν μια γωνιά που επιτρέπει στον καθένα να πει δυνατά τι συνάναται η διεξοδική στιγμή. Το ίδιο το πρόγραμμα που τίθεται σηματοδοτεί την υπόθεση για μια κωνοκράτα μέρα και μια νέα αρχή και η καλύτερη χρονογραφία μια νέα πιθανότητα για ένα διαφορετικό μέλλον» θα σχολιάσει ο πολύ ξεχωριστός και διεθνώς καταξιωμένος και παρρηϊκός Φερνάντες.

Πολυεργασιακή πρακτική
Εν μέρει ίσως επειδή η καλλιτεχνική

πρακτική του, η οποία κινείται με άνεση ανάμεσα σε εκπαυτικό μέσο όπως το installation, η γλυπτική, το βίντεο και βεβαίως ο χορός, είναι εξίσου πολυεργασιακή με την καταγωγή και τις εμπειρίες του. Γεννημένος στην Κένια από γονείς ντόπιες καταγωγής μεταναστεύει μαζί με την οικογένειά του στο Τορόντο το 1989 εξαιτίας των πολιτικών αναταραχών, ενώ πλέον ζει μόνιμα στο Σακάγο.

Ο χορός ήταν πάντα αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής του, αλλά οι γονείς του επέμεναν ότι έπρεπε να έχει και κάποιον άλλον «όμο στο μαντί» του προκειμένου να έχει εξασφαλισμένη την επαγγελματική αποκατάσταση. Τελικά ένας τραυματισμός στα 21 του τον ανάγκασε να εγκαταλείψει το όνειρό του να γίνει πρώτος χορευτής του μπαλέτου, να σπουδάσει στην εικαστική σχολή και στις αντίστοιχες σπουδές σε Τορόντο, Λονδίνο και Νέα Υόρκη και σταδιακά να επαναφέρει τον χορό στη ζωή του και να τον εντάξει στην καλλιτεχνική του πρακτική ως χορηγόφορος πλέον.

Η επιρροή της πανδημίας
Το έργο που θα παρουσιαστεί στην Αθήνα είναι σφαιρικότατα επηρεασμένο από τη συνθήκη της πανδημίας, καθώς η δουλειά του Φερνάντες, μόνονη γρήγορα, βασίζεται πολύ στον χώρο και στη συνένεση ανθρώπων επί σκηνής. «Σκεφτήθηκαν πώς με έχει επηρεάσει αυτή η πανδημία, η δεύτερη που με σπάζει ύστερα από τον απόηχο της κρίσης του AIDS. Ήδη επειδή την έζησα αυτή την τελευταία αλλά ήθελα ως ένα άτομο που αυτοκαθαρίζεται ως χροιά και γιατί ένιωθα φρέσκο από νωρίς στη ζωή μου, καθώς είχα στο μυαλό μου ότι το σκέτο μπαλέτο να ισοδυναμούσε με δάκρυα. Είναι το κάπνιστο σκέτος της πανδη-

Ο διεθνώς φημής εικαστικός παρουσιάζει ένα νέο έργο στο πλαίσιο της έκθεσης του NEON στο αναμορφωμένο Καθνεργαστικό της οδού Λένωριαν

Ο διεθνώς φημής εικαστικός Μπρένταν Φερνάντες

μίας, αυτό της κορανής θα το βρούμε μπροστά μου. Προσωπικά, τη χρονιά που μου πήρασε ένιωθα ότι βίωνο μια τραυματική εμπειρία, άλλωστε ο χορός είναι κατά βάση συνένεση ανθρώπων. Η θετική πλευρά της υπόθεσης είναι ότι ήθελα πολύ κοντά με μια μαζική ομάδα φίλων στο Σακάγο όπου βρίσκεται η βάση μου, με τους οποίους γίνουμε οικογένεια. Αυτή η ιδέα της οικογένειας που επιλέγει είναι πολύ σημαντική για μένα. Υπάρχει και αυτή η αίσθηση της αντίστασης σε αυτό που συμβαίνει και μας εξαφανίζει. Ξέρεις, ως χορευτής όταν ανεβαίνουμε στο δάπεδο της σκηνής το διαμορφώσαμε για να δείξω πώς μας αντιστέκεται και πώς μεταμορφώνεται το σώματά μου. Σκεφτόμουν πολύ για την αντίσταση από αυτό το πρόγραμμα, γ' αυτό και οι πλατφόρμες του έργου στην έκθεση του NEON εμπνεύσανται αυτή την αίσθηση.

Εμπειρίες και πρόσημα
Ο Φερνάντες γνωρίζει από αντίσταση. Το κολοκάρει που μου πήρασε ήταν ούτος ή άλλος πολύ έντονο για την πόλη που ζει, το Σακάγο, οι πορείες και οι εξεγέρσεις του κινήματος Black Lives Matter μια κομμενταρίνη, και η θέση του ως ξεχωριστό ανθρώπο στον χώρο, φρονιμάζοντας τα ανάμεσα των ανθρώπων που είχαν σκοπεύει από τους αστυνομικούς. Εμπειρίες που βίωσαν με τον τρόπο τους τον χώρο για τη δουλειά τους, όπως για παράδειγμα η περιβόητη μαζική βολοκάνια στο γκέι κλάμα του Ουάσιγκτον.

«Είμαι Κενωτής, είμαι δέξος, είμαι Καναδός, είμαι χορευτής, είμαι ποκ ρόκερ. Το σώμα μου έχει βιώσει πολλές διαφορετικές εμπειρίες, προηγουμένως, έχει νιώσει ευχαρίστηση, πόνο, και αυτές είναι εμπειρίες που είναι αποσπασμένες πάνω στο σώμα μου και σπορσών την ταυτότητά μου. Αυτά αποσπασμένα και στον τρόπο που κάνω τους χορευτές μου να κινούνται και να χορεύουν. Μια χορευτική απελευθερωτική κίνηση ή μια γροθιά που ορθώνεται στον αέρα είναι δυναμικές κινήσεις με πολιτικό χαρακτήρα που απελευθερώνουν στο σώμα μου να γίνεται το εργαλείο έκφρασης και δοκιμής. Θέλω να πιστεύω ότι καταφέρνω κάποιες φορές να κάνω τους ανθρώπους να σκεφτούν διαφορετικά. Στη δημιουργία έναν διάλογο, ότι δανείζο τη φωνή μου σε άλλους ανθρώπους που δεν έχουν την ευχέρεια να αρθρώσουν λόγο».

DANCE AS A WAY OF RESISTANCE

Written by *Marilena Astrapelou* (To Vima – 13/06/2021)

For Brendan – Translated by George Agapitidis (26/06/2021)

Imagine without fear what is tomorrow, that is a prompt that although is hard to follow is certainly worth trying. This is the question that visitors, of the renovated *Former Tobacco Factory – Library of parliament* at Lenorman street, will be asked to answer as part of the exhibition *Portals*, organized by Neon Organization (Responsible for the renovation of 6,500sq.m out of the 19,000 total of the buildings space) in cooperation with the Hellenic Parliament.

Firstly, because they owe it to themselves and secondly because this way, they can become part of the creation “A solo until we can dance again” of Brendan Fernandes, one of the 59 artists that take part in the exhibition and one of the fifteen that created a commissioned piece just for this exhibition. Fernandes calls all potential participants to write their messages/answers on the surface of the three elevated pedestals on the forecourt space of the building as a means of relaxation and release. “This way, a floor graffiti is created and a memento mori with the emotions of the world and possibly their traumatic experiences” Fernandes will comment for the Vima newspaper. Following, during the performance, the dancer will read the floor literally and metaphorically and will perform an improvisational piece with spontaneous dance movements. “It will be like a feast that allows everyone to say out loud what he/she/they feel at that given moment. The question that is being asked marks a promise for a new day and a new beginning and each performance will be a new possibility for a different future” the very special, internationally acclaimed and sought-after artist Fernandes will comment.

Multifaceted Practice

His artistic practice moves freely between artistic mediums like installations, sculptures, audio-visuals and of course dance is equally multifaceted with his origins and experiences. Born in Kenya from parents of Indian descent, he emigrated to Toronto Canada in 1989 due to political unrests, whilst now he lives in Chicago.

Dance has always been an integral part of his life, but his parents insisted he should “have another Ace up his sleeve” in order to ensure/solidify his professional career. An accident when he was 21 forced him to leave his dream of becoming a first ballet dancer behind, and turned him to artistic creation and to studies related to that at Toronto, London and New York which gradually restored dance back in his life, as a choreographer from then on.

The Influence of the Pandemic

This art piece that will be presented in Athens is clearly influenced by the pandemic, since Fernandes work, although Hybrid, is largely based on dance and the coexistence of bodies on stage. "I was thinking how this pandemic has affected me, the second that touches me after the echo of the AIDS crisis, not because I lived the latter, but because as a person that self identifies as queer and gay, I always felt fear from early on in my life, since I had connected in my mind that sex could equal to death. That's the residue of that pandemic, the residue of the current one will appear in front of us at some point. Personally, the year that passed I felt that I was living a traumatic experience, besides dance is based on human coexistence. The positive side of this situation is that I came very close with group of friends in Chicago where my base is, with whom we became a family.

The idea that you can choose your family is very important to me. There was also this feeling of resistance to what was happening and was vanishing us. You know, as dancers, when we go on the floor of the stage, we test it to see how much it resists us and how it treats our bodies. I was thinking a lot about resistance through this prism, and that is why the platforms of my art piece at NEON include this feeling".

Experiences and wounds

Fernandes knows of resistance well. This past summer was very intense for his base city (Chicago), the protests and the uprisings of the Black Lives Matter movement was an everyday occurrence, including the position of people of color in the streets shouting names of people that have been murdered by the police. Experiences that in a way found their way into their work, like for example the infamous Orlando mass shooting at a gay club.

"I am Kenyan, I am Indian, I am Canadian, I am a dancer, I am a punk rocker. My body has lived through different experiences, wounds, has felt pleasure, pain, and these experiences are imprinted in my body and are part of my identity. This is also visible in the way that I make my performers move and dance. A ballet movement or a punch thrown up in the air are dynamic moves with a political character that allow the body to become a tool of expression and giftedness. I want to believe that I manage to make people think differently sometimes. That I create a dialog, that I rent my voice to people that do not have the opportunity to speak up.